

ligesom andre Personer kunne finde Støtte gennem Hjelpekasserne“, og senere følger Ministeren til: Saaledes som de økonomiske Forhold ligger for mange Mennesker, vil det være ganske umuligt at gaa bort fra Muligheden for under visse vanskelige Forhold at yde dem Hjælp. Jeg skal nu ikke opholde mig ved det forkerte i, at Ministeren foreslaar Hjelpekassehjælp. Jeg finder det forkert. Jeg finder ikke, man skal decentralisere Understøttelsessystemet. Man skal centralisere det; de, som skal have Aldersrente, skal have hele deres Hjælp gennem Aldersrenten, og man skal ikke lade dem understøtte gennem Hjelpekassen. Men jeg peger paa, at Ministerens Forslag i Virkeligheden var bedre end det, der blev gennemført. Her var der dog Ventil, hvorigennem man kunde hjælpe de gamle, hvorimod Loven, som den blev gennemført, ikke havde disse Ventiler. Den Mulighed for at yde Hjælp under særlige økonomiske Vanskeligheder, som det var nødvendigt at have, gik man alligevel bort fra; Ministeren tog i Virkeligheden et daarligere Forslag. Derfor siger jeg, at den højtærede Indenrigsminister maatte vide, at den Lov, han skabte, var daarligere, og at den maatte vække Utilfredshed ude i Landet. Jeg kan derfor sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, som talte forleden Dag, at han er desværre kommet en Postdag for sent. Det ærede Medlem sagde forleden Dag, at det, det gælder om, er, at der i Befolkningen ikke opstaar en vis Uvillie mod Aldersrenteloven. Men denne Uvillie mod Aldersrenteloven er der, og den har været der, lige siden vi gennemførte Loven, og den har koncentreret sig særlig stærkt, efter at Loven traadte i Kraft den 1. April. Det er en Uvillie, som ikke alene hersker blandt de hundrede Tusinder gamle, som understøttes, eller hos Slægterne, hvorfra de gamle stammer, men det er en Uvillie, som strækker sig helt ind i Venstre, ikke det Venstre, som det ærede Medlem Hr. Rahbek er en Fortolker for, men det gamle sociale Venstre, det Venstre, som endnu ikke har glemt, at det var deres Kongstanke at gøre noget godt for de gamle. Jeg har overværet adskillige Møder, hvor gamle Venstremænd er staaet op og har sagt: Hvor kunde I gennemføre en saadan Lov! blæse være med Principperne, siger de, de gamle maa dog have tilstrækkeligt til, at de kan leve! Denne Uvillie findes dybt i vor Befolkning. Den vil øges daglig, efterhaanden, som vi kommer ind i Vinteren. Vi har hørt Røster udefra om

Brændselshjælp; jeg ved, at den højtærede Minister har sit store Besvær med denne Brændselshjælp. Og vi ved, at efterhaanden som vi kommer frem gennem Aarene, glider de gamle nedefter, nu til 1. April og igen til den næste 1. April. Det er ganske umuligt at opretholde saadanne Forhold herhjemme. Jeg har ikke megen Tiltro til den højtærede Indenrigsminister, det bekender jeg, men paa de gamles Vegne, ikke paa mine egne Vegne, vil jeg indtrængende bede den højtærede Minister om endnu i Aar at fremsætte Forslag til Forbedring af denne Aldersrentelov. Ja, den højtærede Indenrigsminister kan sagtens le, den højtærede Minister har jo tilstrækkeligt til Livets Ophold, men de gamle, som der her er Tale om, har ikke tilstrækkeligt.

Jeg skal ganske kort nævne, hvad jeg finder absolut nødvendigt, for at de gamle i Virkeligheden kan slaa sig igennem. Jeg standser da allerførst ved Skalaen og siger: Vi maa indføre andre Takster, de nuværende Takster er for smaa. Jeg skal ikke gaa til at foreslaa det, som vi Socialdemokrater kunde ønske; jeg vil i det hele taget slet ikke rejse nogen politisk Strid om denne Aldersrentelov. Jeg vil ganske roligt lade vort Krav om Aldersgrænsens Nedsættelse til de 60 Aar hvile; jeg ved godt, at det ikke nytter noget at rejse dette Krav. Men jeg vil henstille til Ministeren, at han gaar tilbage til sine egne Takster, de Takster, som Indenrigsministeren først foreslog, efter at have foretaget en nøje Undersøgelse af de gamles Kaar, efter nøje at have overvejet, at han ikke gik Kommunerne for nær, og efter nøje at have overvejet, at saa og saa humane skulde vi være herhjemme. For saa vidt Ministeren vilde gaa tilbage til disse Takster, altsaa de Takster, som senere blev sløjft, vilde et Ægtepar i København, som nu faar 1 008 Kr., faa 1 080 Kr., i Provinsen vilde et Ægtepar, der nu faar 804 Kr., faa 960 Kr., og paa Landet vil et Ægtepar, som faar 600 Kr., faa 840 Kr. For Mændenes Vedkommende vil Forholdet stille sig saaledes, at de, der nu i København faar 552 Kr., vilde faa 594 Kr., i Provinsen vil de stige fra 444 Kr. til 528 Kr. og paa Landet fra 330 Kr. til 462 Kr. For Kvindernes Vedkommende vil Stigningen være i København fra 504 til 540 Kr., i Provinsen fra 402 Kr. til 480 Kr. og paa Landet fra 300 Kr. til 420 Kr. Jeg anser disse Takster for at være de allermindste, der kan være Tale om, hvis i det hele taget de gamle skal faa det nogenlunde. Og saa ønsker